

מען בוח"י, והבין, שאין רצון רבו שיסע, וצל-בן קבר לא התעקש יותר ונשאר אצל רבו כל ימי חייו.

אחר הסתלקות הבצל-שם טוב הקדוש זי"ע היתה נרבו של ר' נחמן הורידו נקער ו"ל להשתטח בכל פעם על ציון רבו, ושאל ממנו כל מה שרצה, ודבר צמו כאשר ידבר איש עם רעהו, מרב קרבתו ופרישתו שהיתה בו, ומרב דבקותו ברבו הקדוש. וצל-בן גם אז, בכל עת שבא אל ציון רבו, הנה נגיל לשאל את רבו, אם יסע לארץ ישראל, ורבו לא הסכים. ופעם אחת שבא אל ציון רבו ובקש ושאל אותו, האם יסע קבר לארץ ישראל. והסכים הבצל-שם טוב הקדוש זי"ע שיסע, ומכר-ומיד ירד מהציון בשמחה עצומה וברקודים "איה פאר קיין ארץ-ישראל". וכן הנה, שנסע לארץ ישראל ונסמלק שם, ומנחתו כבוד בטבריה.

ובשהגיע הילד שמחה לגיל הבר-מצוה, וכן הבת פייגא הגיעה לגיל גשואין, אז נזכרה הצדקת מרת אהל בדברי אביה, שאמר: "דאס אינגל גיפעלט מיר". ושאלה לצממה: למה הצנח אבי הקדוש לומר לי דברים אלו, אין זה בראש שרצה שאשפכו עם הילד. ונגמר בדצפיה, וכן הנה, שנשאו זה עם זה, הילד שמחה ובסתה פייגא.

אחר-כך ילדה בת וקראוה שמה פערל, והאריכה ימים רבים. בצלה הראשון הנה ר' צבי משה ריין ו"ל ואחר-כך נתאלמנה ונסעה לארץ-ישראל, ונשארה לר' פנחס מאיר ו"ל, ואחר-כך נתאלמנה גם כן.

צ) הארון הוא בקען-בחי.
ק) אני נסע לארץ ישראל.
ר) הילד הזה מוצא חן בעיני.

אחר שנשארו, לא היו להם בגים, והיתה הצדקת מרת פייגא רגילה לילך סמיד על ציון זקנה הבצל-שם טוב הקדוש והתפללה שם, שתזכה לבגים, וכן הנה, ונתעברה וילדה בן, וקראה שמו ישראל על-שם זקנה הבצל-שם טוב הקדוש זי"ע.

פעם אחת בהיותו עוד ילד קטן מאד נחלש מאד והתחיל לגנוח, רחמנא לצלן, ואמו מרת פייגא מכר-ומיד לקחה אותו על ירועה ורצה אל ציון הבצל-שם טוב הקדוש ו"ל, ובכחה שם מאד מאד: "סבי, סבי, והו הבן יחיד שלי, והוא הולך וגנוח, נחם עלי ומהנייהו" (יש אומרים, שפבר מת הילד). והיא הניחה אותו שם בציון זקנה והלכה לביתה בבשחון חזק, שבקריא הילד בזכות זקנה, וכן הנה, שהילד התחיל להקריא וקבה שם בדרך תינוק, ונאנשים שמעו קול תינוק בציון הבצל-שם טוב הקדוש, והלכו לשם ולקחוהו, עד שבאה אמו ולקחה אותו. בלילה בא אליה הבצל-שם טוב הקדוש זי"ע בחלום בקובלנה גדולה: "למה עשית זאת? כי הצרכתי לחפש בין אלפים ורכבות ושמות את נשמת בנך". ומאז נשפנתה צורתו מאד, והיו נדמים פניו בפני מת ממש, וכשהלך ברחוב, פחדו ממנו וקראו אותו "ר' ישראל דער טויטער". ואחר-כך לא האריך ימים.

אחר-כך ילדה בת וקראוה שמה פערל, והאריכה ימים רבים. בצלה הראשון הנה ר' צבי משה ריין ו"ל ואחר-כך נתאלמנה ונסעה לארץ-ישראל, ונשארה לר' פנחס מאיר ו"ל, ואחר-כך נתאלמנה גם כן.

אחר-כך ילדה בת וקראוה שמה פערל, והאריכה ימים רבים. בצלה הראשון הנה ר' צבי משה ריין ו"ל ואחר-כך נתאלמנה ונסעה לארץ-ישראל, ונשארה לר' פנחס מאיר ו"ל, ואחר-כך נתאלמנה גם כן.

אחר-כך ילדה בת וקראוה שמה פערל, והאריכה ימים רבים. בצלה הראשון הנה ר' צבי משה ריין ו"ל ואחר-כך נתאלמנה ונסעה לארץ-ישראל, ונשארה לר' פנחס מאיר ו"ל, ואחר-כך נתאלמנה גם כן.

אחר-כך ילדה בת וקראוה שמה פערל, והאריכה ימים רבים. בצלה הראשון הנה ר' צבי משה ריין ו"ל ואחר-כך נתאלמנה ונסעה לארץ-ישראל, ונשארה לר' פנחס מאיר ו"ל, ואחר-כך נתאלמנה גם כן.

אחר-כך ילדה בת וקראוה שמה פערל, והאריכה ימים רבים. בצלה הראשון הנה ר' צבי משה ריין ו"ל ואחר-כך נתאלמנה ונסעה לארץ-ישראל, ונשארה לר' פנחס מאיר ו"ל, ואחר-כך נתאלמנה גם כן.

אחר-כך ילדה בת וקראוה שמה פערל, והאריכה ימים רבים. בצלה הראשון הנה ר' צבי משה ריין ו"ל ואחר-כך נתאלמנה ונסעה לארץ-ישראל, ונשארה לר' פנחס מאיר ו"ל, ואחר-כך נתאלמנה גם כן.

אחר-כך ילדה בת וקראוה שמה פערל, והאריכה ימים רבים. בצלה הראשון הנה ר' צבי משה ריין ו"ל ואחר-כך נתאלמנה ונסעה לארץ-ישראל, ונשארה לר' פנחס מאיר ו"ל, ואחר-כך נתאלמנה גם כן.

אחר-כך ילדה בת וקראוה שמה פערל, והאריכה ימים רבים. בצלה הראשון הנה ר' צבי משה ריין ו"ל ואחר-כך נתאלמנה ונסעה לארץ-ישראל, ונשארה לר' פנחס מאיר ו"ל, ואחר-כך נתאלמנה גם כן.

אחר-כך ילדה בת וקראוה שמה פערל, והאריכה ימים רבים. בצלה הראשון הנה ר' צבי משה ריין ו"ל ואחר-כך נתאלמנה ונסעה לארץ-ישראל, ונשארה לר' פנחס מאיר ו"ל, ואחר-כך נתאלמנה גם כן.

אחר-כך ילדה בת וקראוה שמה פערל, והאריכה ימים רבים. בצלה הראשון הנה ר' צבי משה ריין ו"ל ואחר-כך נתאלמנה ונסעה לארץ-ישראל, ונשארה לר' פנחס מאיר ו"ל, ואחר-כך נתאלמנה גם כן.

אחר-כך ילדה בת וקראוה שמה פערל, והאריכה ימים רבים. בצלה הראשון הנה ר' צבי משה ריין ו"ל ואחר-כך נתאלמנה ונסעה לארץ-ישראל, ונשארה לר' פנחס מאיר ו"ל, ואחר-כך נתאלמנה גם כן.

אחר-כך ילדה בת וקראוה שמה פערל, והאריכה ימים רבים. בצלה הראשון הנה ר' צבי משה ריין ו"ל ואחר-כך נתאלמנה ונסעה לארץ-ישראל, ונשארה לר' פנחס מאיר ו"ל, ואחר-כך נתאלמנה גם כן.

לשון רבינו ז"ל

ב (ויקרא כא) ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו:

איתא בספרא דצניעותא (א) פרק ב' (זוהר תרומת, דף קע"ז ע"א) מנוקבא דפרדשקא משך רוחא דחיי למשיחא.

א כי עיקר כלי זיינו של משיח הוא התפלה. שהוא בחי חוטם. כמו שכתוב (ישעיה מ"ח) ותהלת אחטום לך. ומשם עיקר חיותו. וכל מלחמתו שיעשה וכל הכבישות שיכבוש הכל משם. כמו שכתוב (שם י"א) והריחו ביראת ה' וכו'. זה בחי' חוטם. וזה עיקר כלי זיינו. כמ"ש (בראשית מ"ח) בחרבי ובקשתי. ופי' רש"י תפלה ובקשה. וכמ"ש (תהלים מ"ד) כי לא בקשתי אכמח וכו' באלהים חללנו (ב) בחי' תהלתי אחטום לך:

ב וזה הכלי זיין צריך לקבל על ידי בחי' יוסף. היינו שמירת הברית. כמ"ש (שם מ"ח) חגור חרבך על ירך (ג). וכמ"ש (שם קל"ב) מפרי בטנך אשית לכסא לך זה בחי' משיח. בחי' תפלה. אם ישמרו בניך ברית. היינו ע"י בחי' יוסף. ויוסף ששמר את הברית. נמל את הבכורה.

שתוא בחי' עבודת התפלה* בחינות פי שנים כי התפילה הוא פי שנים. שנים בהם שבתו של מקום. ושאלת צרכיו. (ד). והוא בחי' (שם קמ"ט) וחרב פיפיות בידם. בחי' ב' פיות. בחי' פי שנים. וניפל מראובן על ידי שחילל יצועי אביו (ה) כי היא תלוי בשמירת הברית:

ג ומי שזכה לחרב הזה. צריך לידע איך ללחום עם החרב. שלא ימה אותה לימין או לשמאל. ושיתה קולע אל השערה ולא יחטא:

וזה אי אפשר אלא ע"י בחי' משפט. כי משפט הוא עמודא דאמצעיתא (ו). היינו שקולע עם כלי זיינו אל המקום הצריך ואינו מטה לימין ולא לשמאל אלא לאמצע. וזה בחי' (תהלים קי"ב) יכלכל דבריו במשפט. ובשביל זה קיבל יוסף את הבכורה דוקא מיעקב, כמ"ש (בראשית מ"ח) ואני נתתי לך וכו', אני דייקא, שהוא בחי' משפט. וזה (תהלים פ"א) כי חק לישראל הוא. בחי' ברית כמו שכתוב חק בשארו שם. משפט לאלהי יעקב. היינו שצריך יוסף לקבל זאת החרב מבחי' משפט. כדי שיכלכל דבריו במשפט. וזה (שם ע"ב) משפטיך למלך תן. שמשח יקבל מבחי' משפט:

לא היה או. וע"כ ברכו יוסף בחן כ"ש (שם מ"ג) אלקים יחנך בני. (ד) ודוקא יוסף היה יכול לברכו בחן. כי יוסף היה כלול ביותר מבחי' יעקב כ"ש (שם ל"ז) אלה תולדות יעקב יוסף. כי הוא היה עיקר תולדותיו. כי יעקב ויוסף כחוד חשיבני. (ה) וע"כ נאמר ביוסף (דברים ל"ג) בכור שורו הדר לו. בכור הוא בחי' השכל כנ"ל. וזהו שורו לשון הסתכלות. כי צריכין להסתכל בהשכל שיש בכל דבר כנ"ל. וזהו הדר לו ת"א זיו ליה לשון אור. כי השכל מאיר לו בכל דבר. אפי' במקום שהיה אפל וחשך. מאיר לו השכל. כשזוכה להסתכל על השכל שיש שם בכל דבר ומקרב אותו להש"י:

ד"פ מה שאמר רבב"ח (ב"ב ע"ג) האי גלא דמפבע לפסינתא מתחזי כי צוציתא דנורא חורתא ברישא: פרשב"ם אש לכנה ומלאך מויק הוא. ומחינן לי' באלוותא דחקיק עלי' אחי' אשר אחי':

גלא הוא היצה"ר. דמפבע לפסינתא. הוא החן והחשיבות. לשון ספון וחשוב. (ו) כי היצה"ר רוצה להמביע ולהשפיל ח"ו בחי' החן והחשיבות של ישראל. בחי' מלכות דקדושה. ומתחזי כי צוציתא דנורא חורתא ברישא. כי מתחילה היצה"ר מתלבש עצמו במצות. ומטעה את האדם כאלו מסיתו לעשות מצוה. וזהו בחי' צוציתא דנורא חורתא. אש לכנה. אעפ"כ מלאך מויק הוא: ומחינן ליה באלוותא דחקיק עלי' אחי' וכו'. היינו שעיקר הכנעתו של היצה"ר הוא ע"י התורה שהיא כולה שמותיו של הקב"ה. והתורה היא בחי' וא"ו. (ז) כי (ב"ב י"ד) הלוחות ארכן וי"ו ורחבן וי"ג. וזהו בחי' אלוותא. דהיינו מקלות. דחקיק עלי' אחי' וכו'. היינו שמות. בחי' התורה. שהיא בחי' וי"ו. והוי"ו הוא צורת מקל. והיא כולה שמותיו של הש"י. היינו שהתורה הקדושה היא מכניע את היצה"ר, שרוצה לעשות את האדם משונע ממש ח"ו. כי בעל עבירה הוא משונע. כמו שארז"ל

(סוטה ג') אין אדם עובר עבירה אא"כ נכנס בו רוח שמות. וכמו שהמשונעים צריכים להכותם ולשום עליהם שמות כמו כן ממש. התורה שעוסקין. הוא בחי' מקלות ושמות. שבה מכין ומכניעין את היצה"ר. ומגרשין מן האדם את השגעון והרוח שמות שנכנס בו. בחי' ומחינן ליה באלוותא דחקיק עליה שמות וכו' כנ"ל: (ח)

וזהו אשרי תמימי דרך. אשרי לשון הסתכלות. תמימי דרך בחי' (בראשית כ"ה) יעקב איש תם. שהוא בחי' השכל כנ"ל. היינו לזכות להסתכל על השכל שיש בכל דבר. שהוא בחי' יעקב איש תם. זה זוכין ע"י התורה. וזהו החולקים בתורת ה'. כי ע"י שלומד תורה בכח עי"ו נותן כח למלכות דקדושה בחי' גו"ן לקבל מן השכל שהוא בחי' חי"ת ואזי נעשה חן ונתקבלים דבריו כנ"ל. ואזי נתעלה החן והחשיבנת של ישראל. וכל התפלות והבקשות נתקבלים:

(ד) ע"י ביר וישלח פי ע"ה מקץ פי ע"ב: (ה) ע"י זוהר וישלח קצ"ו ע"ב, וישב קפ"ב ע"ב. (ו) מרץ כ"ח. מאן חשיב מאן ספון: (ז) ע"י זוהר סקדי ודכ"ו ע"ב: (ח) ע"י מיר קדושים תהלת פי כ"ה: (א) ע"י אדיר נשא דקיל ע"ב ובאין ואזינו דרפ"ט ע"א: (ב) ע"י ב"ב קכ"ג. (ג) ע"י זוהר ויהי ר"מ ע"ב. (ד) ע"י ברכות ל"א. ל"ב. ע"י ז': (ה) בפי ויחי. (ו) הקדמה שני' לתקינים (דף י"ז ע"ב).

A

B

C

D

Resp

ד

ל

ו

ז